ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ἀπόφασις τοῦ Βουαροζὲ ἦταν ἐπικίνδυνη.

Γιὰ νὰ δοκιμάση μάλιστα τί θὰ συνέβαινε, ἂν ξεμύτιζαν ἀπὸ τὴν κρυψώνα τους, σήκωσε λίγο, στὴν κάννα τῆς καραμπίνας του, τὸ πλατύγυρο καπέλλο του.

Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε τότε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ποῦστεκαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ πολλὲς σφαῖρες καὶ βέλη σφύριξαν πάνω ἀτ' τὰ κεφάλια τους

—Οἱ ἀχρεῖοι ! μούγγρισε ὁ Πέπες. Μᾶς ἔχουν κάτω ἀπ' τὴ μπούχα τῶν τουφεκιῶν τους.

Ἐντωμεταξὺ ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Ἐβράδιαζε...

Τὸ σκοτάδι ἄρχισε ν' ἀπλώνεται σὰν τεράστιος μαῦρος μανδύας πάνω ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τὸ ποτάμι.

— Εὐτυχῶς ποὺ θ' ἀργήση ν' ἀνατείλη τὸ φεγγάρι, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Σὲ λίγο θἄχη σκοτεινιάσει γιὰ καλά. Καὶ θὰ μπορέσουμε, ἐλπίζω, νὰ σώσουμε τὸν κακότυχο λευκό.

— Δὲν ἀκούγεται πειά, ψιθύρισε ὁ Φάβιος. Θἄχη ξεψυχήσει...

— Δὲν τὸ πιστεύω. Θἄχη λιποθυμήσει ἁπλῶς. Τὸ τραῦμα του δὲν εἶνε δὰ καὶ θανάσιμο. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ποτὲ πειὰ δὲν θ' ἀποχτήση μαλλιά. Ὁ Ἰνδὸς ποὺ σκοτώσαμε τοῦ ξεκόλλησε ὁλόκληρο τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κρανίου.

Εἶχε πειὰ νυχτώσει γιὰ καλά.

Δὲν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε μιὰ σπιθαμὴ πέρα ἀπὸ τὴ μύτη του. Ἦταν συνεπῶς κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ σώσουν τὸ Γουαϋφέρ.

Ὁ Βουαροζὲ ἄφησε πλάι στὸν Πέπε τὴν μακρύκαννη καραμπίνα του καὶ τοιμάστηκε νὰ συρθῆ πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν συντρόφων του καὶ τοὺς σύστησε νὰ μὴν προσέχουν καθόλου σ' αὐτόν, ἀλλὰ στοὺς Ἰνδοὺς ἢ μᾶλλον στὸ μέρος ποῦστεκαν οἱ Ἰνδοί, μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἂν μ' ἀντίληφθοῦν, εἶπε σιγὰ στὸν Πέπε καὶ στὸν Φάβιο, πυροβολᾶτε τους διαρκῶς, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ ξεμυτίσουν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἔβγαλε κατόπιν ὅ,τι κρατοῦσε πάνω του, τὸ μεγάλο κέρατο μὲ τὸ μπαροῦτι, τὴ θήκη μὲ τὰ βόλια τῆς καραμπίνας του καὶ μὲ τὸ μεγάλο του μαχαίρι στὰ δόντια ἀποκαλύφθηκε, συρόμενος σὰν τὸ φεῖδι, ἀνάμεσα στὰ ξερὰ χόρτα καὶ στὰ καλάμια.

Ὁ Πέπες κ' ὁ Φάβιος ἄκουγαν τὸ οὐρσιμό του ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ φτασε στὸ ποτάμι. Ἕνα ἐλαφρὸ πλατάγιασμα ἀντήχησε ἀκόμα στὸ νερὸ καὶ τίποτε ἄλλο πλέον.

Ἡ καρδιά τους τώρα σφιγγόταν καὶ τρεμέναν μ' ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τοῦ συντρόφου των.

Θὰ κατόρθωνε νὰ σώση τὸν τραυματία ;

Δὲν θὰ τὸν καταλάβαναν ἄραγε οἱ Ἐρυθρόδερμοι ;

Ἔξαφνα, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε, ἕνα τριζοκότσια ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰνδῶν καὶ μιὰ τεραστία φλόγα ἀνατήδησε στὸ σκοτάδι καὶ φώτισε ζωηρὰ τὴ γύρω ἔκταση.

— Χίλιοι διαβόλοι ! μούγγρισε ὀργισμένος ὁ Πέπες. Αὐτοὶ οἱ σκύλοι μυρίστηκαν τί συμβαίνει κ' ἄναψαν φωτιὰ γιὰ νὰ διακρίνουν τὸ Βουαροζὲ καὶ νὰ τὸν χτυπήσουν. Τὸ νοῦ σου, Φάβιε !... Νὰ ὁ γενναῖος Βουαροζέ !... Ἔφτασε στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ...

Πραγματικῶς ἡ φλόγες φώτιζαν καθαρὰ τὸ ποτάμι καὶ τὶς ὄχθες του. Ὁ Βουαροζὲ καὶ οἱ Ἰνδοὶ διακρινόντουσαν καθαρά. Μόλις ὅμως οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἀντίκρισαν τὸν γιγαντόσωμο κυνηγό, ἄφησαν ἕνα οὐρλιαχτὸ τρόμου. Δὲν τὸν ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸν τρομερὸ αὐτὸν πολεμιστή. Τὸν εἶχαν ξαναντικρύσει κ' ἤξεραν τί ἐπίφοβος ἀντίπαλος ἦταν. Καὶ τὸ Μαῦρο Ποιὶ τὸν γνώρισε ἐπίσης καὶ σάστισε.

— Ὁ Ἀετὸς τῶν Χιονισμένων Βουνῶν ! φώναξε δίνοντας στὸν ἀτρόμητο κυνηγὸ τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ἐγνώριζαν καὶ τὸν ἀποκαλοῦσαν οἱ Ἰνδοί.

Ὁ Βουαροζὲ ἄκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἀπάντησε στὴ γλῶσσα τῶν Ἐρυθροδέρμων, κουνῶντας ἀπειλητικὰ τὴ μακρυὰ καραμπίνα του :

— Ναί, διάβολε !... Ὁ Ἀετὸς τῶν Χιονισμένων Βουνῶν. Καὶ τώρα ποὺ ξέρετε, ἐπὶ τέλους μὲ ποιόν ἔχετε νὰ κάνετε, προσέξτε πολύ. Θὰ στείλω στὸν Ἅδη τὸν πρῶτο ποὺ θὰ τολμήση νὰ μὲ πλησιάση ἢ νὰ μὲ πυροβολήση.

Πορὰ τὴν οἰκτρὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόταν, ἄκουσε κι' ὁ δύστυχος Γουαϋφὲρ τὶς φωνὲς τῶν Ἰνδῶν καὶ τὴν βροντώδη ἀπάντησι τοῦ κυνηγοῦ, εἶδε τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς κι' ἀναστηκώνοντας τὸ καταματωμένο καὶ γυμνὸ κρανίο του τραύλισε :

— Σῶστε με !... Βοήθεια !...

Πλάϊ στὸν Γουαϋφὲρ, κοίτοταν νεκρός, μὲ τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ χρυσοθήρα σφιχτὰ στὸ χέρι ὁ Ἰνδὸς πολεμιστής.

Ὁ Βουαροζὲ προχωροῦσε διαρκῶς πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, ἀποφασισμένος νὰ σώση τὸν τραυματία. Ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν, μὲ τὶς καραμπίνες στηριγμένες στὸν ὦμο, ὁ Πέπες κ' ὁ Φάβιος, παρακολουθοῦσαν ἀγρύπνως τοὺς Ἰνδούς. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσι νὰ ρίξη πρῶτος, σφαῖρα ἢ βέλος στὸν κυνηγό. Θὰ τὸ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του.

Ὡστόσο ἡ ἔκπληξις κ' ὁ φόβος τῶν Ἰνδῶν στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Βουαροζὲ δὲν κράτησε πολύ. Ξαναβρῆκαν τὴν ψυχραιμία τους κ' ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ πιὸ τολμηρός, σήκωσε τὴ καραμπίνα του καὶ σημάδεψε τὸν κυνηγό.

Πρὶν προφτάσει ὅμως νὰ ρίξη, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ ποταμοῦ κ' ὁ Ἰνδὸς σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Εἶχε πυροβολήσει ὁ Πέπες.

— Ἡ σειρά σου τώρα, Φάβιε, εἶπε στὸν νέο, ξαναγεμίζοντας τὸ ὅπλο του. Τὸ νοῦ σου, παιδί μου ! Σημάδεψε καλά. Ἡ ζωὴ τοῦ συντρόφου μας κρέμεται ἀπὸ μᾶς.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἄλλος Ἰνδὸς σήκωσε τὸ ὅπλο του καὶ σημάδεψε τὸ Βουαροζέ. Μὰ ἕνας δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε κ' ὁ Ἰνδὸς ἄφησε τὸ ὅπλο νὰ τοῦ πέση κάτω, οὐρλιάζοντας ἄγρια. Ἡ σφαῖρα τοῦ Φαβίου τοῦ εἶχε σπάσει τὸ χέρι.

Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν πειὰ ἐξαγριωθεῖ. Πέντ' ἕξη ἀπὸ αὐτοὺς πρόφτασαν κ' ἔριξαν ἐναντίον τοῦ Βουαροζὲ ἀρκετὰ βέλη. Μὰ ὁ ἐπιτήδειος κυνηγὸς τ' ἀτέφυγε, σκύβοντας ἀτότομα μέσα στὸ νερό. Συγχρόνως ξαναβρόντησε ἡ καραμπίνα τοῦ Πέπε κ' ἕνας ἀκόμα Ἰνδὸς ξαπλώθηκε κάτω νεκρός.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτή, ὁ Βουαροζὲ ἔφτασε στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, ἄρπαξε τὸ Γουαϋφὲρ στοὺς δυνατοὺς ὤμους του καὶ ξαναρίχτηκε στὸ ποτάμι.

Οἱ Ἰνδοὶ δὲν τόλμησαν πειὰ νὰ τὸν ἐνοχλήσουν. Βλέποντας μὲ ποιοὺς εἶχαν νὰ κάμουν, τραβήχτηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα κ' ἄφησαν τὴ φωτιὰ νὰ σβύση. Ἔτσι ὁ Βουαροζὲ μετέφερε εὔκολα τὸν δύστυχο χρυσοθήρα στὸ νησάκι, κοντὰ στοὺς ἄλλους συντρόφους του.

Ὁ δυστυχισμένος Γουαϋφὲρ βογγοῦσε ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἡ μυρωδιὰ ὅμως τῆς μπαρούτης καὶ ἡ τρομάρα τῶν Ἐρυθροδέρμων εἶχαν ξαναφέρει στὸ Βουαροζὲ τὸ χαμένο του κέφι.

— Ἄκου, φίλε μου, εἶπε στὸ χρυσοθήρα. Μὴν κάνεις ἔτσι, γιὰ τ' ὄνομα τῆς Παναγίας ! Δὲν εἶσαι δὰ ὁ πρῶτος ποὺ χάνεις τὸ δέρμα τοῦ κρανίου σου, μαζὺ μὲ τὰ μαλλιά σου. Τὴν ἔχουν πάθει κ' ἄλλοι αὐτὴ τὴ συμφορά. Κι' ὅμως ζοῦν σήμερα καὶ βασιλεύουν. Γλύτωσες ἄλλωστε ἀπὸ τὰ ἔξοδα τοῦ κουρέματος. Νά, πὲς λίγο ρακί, ὅσο νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα καλὸ μπλάστρι γιὰ τὸ κεφάλι σου....

Πράγματι, ὁ γηραιὸς κυνηγὸς μάζεψε μερικὰ φύλλα ἰτιᾶς, τὰ κοπάνισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρες, τἄβρεξε στὸ ποτάμι καὶ τὰ ἔδεσε στὸ γυμνὸ κρανίο τοῦ Γουαϋφέρ, ὁ ὁποῖος, καταβεβλημένος πλέον ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ ὑπέστη, ἔπεσε σὲ βαθύτατο λήθαργο.

Ἀνέτειλε σὲ λίγο τὸ φεγγάρι. Τὸ νησὶ κι' ἡ ὄχθες του φωτίσηκαν ἀρκετὰ καθαρά.

Οἱ κυνηγοὶ γύρισαν παντοῦ τὸ ἐξασκημένο τους βλέμμα, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν πουθενὰ τοὺς Ἰνδούς.

— Θἄφυγαν, εἶπε ὁ Φάβιος.

Ὁ Πέπες κούνησε διστακτικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, εἶπε, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πίστευα κι' ἂν τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Οἱ Ἰνδοὶ δὲν φεύγουν. Μένουν, κρύβονται, συσκέπτονται καὶ ἢ ἐφορμοῦν ἔξαφνα ἢ ἑτοιμάζουν κάποιο ἄσχημο παιγνίδι στοὺς ἀντιπάλους των. Τί λές, Βουαροζέ ;

— Ἀσφαλῶς ἔτσι εἶνε. Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε κάπου κρυμμένοι καὶ μᾶς ἑτοιμάζουν κανένα ἄσχημο ἀστεῖο. Ἂς ἔχουμε λοιπὸν τὰ μάτια μας τέσσερα. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές, Πέπε; Πρόσεξες κάτι περίεργο ; Ὅταν μετακα-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

— Μοῦ εἶπαν πὼς εἶσαι πλαγιασμένη
Στὸ' χῶμα ποὺ ἡ ζωὴ σωπαίνει,
Καὶ μονάχα τὸ κυπαρίσσι
Θρήνους γιὰ σένα ἔχει σκορπίσει.

Ὡραῖο μου ταῖρι, τὸ στεφάνι
Ἐμάδησε ποδειχαμε βάνει,
Καὶ χῶμα λαίμαργο ἐκεῖ κάτου
Σὲ χαίρεται στὴν ἀγκαλιά του.

Πῆγα τὸ Χάρο κυνηγῶντας
Μὰ ἐκεῖνος ὠμορφιὲς διψῶντας
Ἐσένα ἐπόθησεν — ὦ κρῖμα!

Γυρνῶ ἀπ' τὸν πόλεμο' κλεισμένο
Βρίσκω τὸ σπίτι, καὶ διαβαίνω
Ρωτῶντας ποῦ ἄνοιξε τὸ μνῆμα!

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ